

dS De
Standaard

De Standaard

Date: 28-10-2024

Page: D 004

Periodicity: Daily

Journalist: Wouter Hillaert

Circulation: 66030

Audience: 397128

Size: 403 cm²

Geniepig spelen met onze eindigheid

RECENSIE THEATER Meesters in onderkoeling, dat zijn de vier spelers van het jonge gezelschap Werktoneel. In *Aan de start van de brug* geldt dat ook voor hun personages. Ze vriezen lijken in.

Wouter Hillaert

Aan de start van de brug

Werktoneel/NTGent

★★★★☆

Het podium heeft iets van een operatiekwartier: klinische gordijnen die open en toe schuiven, een wachtbankje met plastic zitjes, medische apparatuur die af en aan rolt. Zoals wel vaker bij Werktoneel ziet het er heel strak en sober uit. Maar één gifgroene lichtwissel volstaat om op die gordijnen vervaarlijke schaduwen te toveren van lichamen die onder handen worden genomen als dood vee. Er hangt horror in de lucht.

We kijken binnen bij Alya, een 'facility voor cryopreservatie'. Voor 200.000 euro kun je je er laten invriezen na je dood, om misschien ooit weer ontdooit te worden, in een tweede leven. Voorzitter Charles (Joeri Happel) doet de bedrijfsfilosofie uit de doeken als een nieuw geloof. "De dood is gewoon een ziekte, waar we ons van gaan genezen!" Zijn zonnebril glanst, zoals bij een goeroe of een gehaaid CEO. "We moeten stoppen met denken dat we gedefinieerd worden door de dood."

Zo diep filosofisch de inzet is van *Aan de start van de brug*, zo onbevangen en bijna kinderlijk zijn de figuren die hun scalpel zetten in die existentiële last. Boekhoudster Susie (Louise Bergez) droomt van een pr-campagne bij jongeren. Onderzoeker Mike (Lucas van der Vegt) is een trouwe bedrijfssoldaat die meteen door het lint gaat van een geurend lijk. De trivialiteit van hun besognes

De voorstelling lijkt te gaan over het moment dat we er niet meer zullen zijn, maar uiteindelijk gaat ze vooral over de tijd die we wél nog hebben

is niet alleen aandoenlijk, ze steekt ook schrikbarend schril af tegen hun dubieuze praktijken – een patroon dat Hannah Arendt ooit 'de banaliteit van het kwaad' noemde. Waarover zitten we hier eigenlijk te gniffelen?

Die tragikomische spanning is een beproefd recept bij Werktoneel, tot perfectie verheven in hun vorige

voorstelling *Gruis/aan de twijfel* bij NTGent. *Aan de start van de brug* is weidser en veelzijdiger, maar gaat dan ook meer kanten tegelijk op. Alsof je Lars von Triers surreële ziekenhuisserie *The kingdom* zou kruisen met Sartres eenakter *Huis clos*, waarin drie zielen gevangenzitten in het vagevuur van hun bestaan. Ook de spooky livemuziek van Laurens Mannaerts brengt een sfeerpalet van thriller tot sciencefiction.

Eigentijdse vervreemding

Bijzonder aan deze voorstelling is vooral hoe auteur-regisseur Jesse Vandamme en zijn vier rasspelers de grens tussen leven en dood weten uit te wissen. Zijn de onnoden hier niet eerder de figuren die voor de vriezer zitten, dan de lichamen die erin liggen? Van de rake openingsmonoloog van Lucas van der Vegt tot alle onfrisse beschrijvingen van sterven: op zoveel geniepige manieren bevraagt Werktoneel onze verhouding tot onze eigen eindigheid.

Opnieuw bevestigt dit collectief zijn talent om klassiek spelerstoneel een heel eigentijdse vervreemding mee te geven. *Aan de start van de brug* mag dan wel een voorstelling lijken over het moment dat we er niet meer zullen zijn, uiteindelijk gaat ze vooral over de tijd die we wél nog hebben. Het is een ervaring over het leven, voor het leven.

'Aan de start van de brug' speelt tot 2/11 in Gent en toert daarna tot 21/11. Info: ntgent.be

De vier rasspelers bewijzen dat er nog plaats is voor klassiek spelerstoneel. © Michiel Devijver